

Ed Bruinvis

Beidjes

‘Een tafel voor twee, mevrouw?’

‘Ja, want we zijn maar met ons beidjes, hè Willem? Eindelijk met ons beidjes. De feestdagen waren leuk hoor en reuze gezellig. Maar druk, druk...! Vreselijk, wat een drukte! En vooral voor Willem, hè? Die heeft het niet zo op drukte.’

‘Wat dacht u van die tafel?’

‘O ja, die tafel is heel goed. Een beetje achterin. Want hier zo vlak bij de deur is niets voor Willem. Dan wordt hij telkens afgeleid en dan eet hij niet goed. En je moet goed blijven eten, hoor, hoe oud je ook bent. Als je eenmaal stopt met goed eten is het zo met je gebeurd, zeg ik altijd maar. Ga je mee, Willem? Daar achterin heeft mijnheer een mooie, rustige tafel voor ons.’

‘De tafel is overigens wel bij het raam, denk u dat...?’

‘O, maar dat is niet erg, hoor. Als het maar een rustig raam is. En het is nu zondagavond, dus dan is het niet zo druk meer op straat. O ja hoor, ja, dit is een prima tafel, dank u wel. Ga hier maar zitten, Willem.’

‘Had mevrouw een voorafje gewenst? We hebben weer een krabsalade van het huis vanavond.’

‘O, weer zo’n lekkere salade net als de vorige keer? O ja! Willem, ze hebben vanavond weer zo’n lekkere kleine salade voor ons als voorafje. Dat vond je toen nog zo lekker, weet je nog? Ja, doet u maar, hoor.’

‘En dan meteen ook maar de wijnkaart?’

‘De wijnkaart... Willem, denk je dat je een wijntje lust vanavond? Nee? Ook niet even proeven... Nee? Nou goed. Dan ik ook maar niet, hè? Want om nu in m’n eentje wijn te gaan zitten drinken... We zijn per slot van rekening met ons beidjes vanavond. En we komen voor de rust. O, u moest eens weten wat voor drukte we hebben gehad met de feestdagen, foei, foei. Wel gezellig, hoor, daar niet van. Maar weet u, voor Willem zijn die drukke dagen eigenlijk te veel. En daarom zijn we nu hier. We dachten, we gaan eens lekker met ons beidjes naar een rustig plekje, hè Willem?’

‘Wat mag ik dan voor u inschenken?’

‘Voor mij dan maar mineraalwater en voor Willem... Willem, wil jij soms ook mineraalwater? Ja? Doet u maar twee mineraalwater.’

‘Uitstekend, twee mineraalwater. Die breng ik u samen met de krabsalade.’

‘Fijn. Nou, Willem, ben je tevreden? Is dit een fijn, rustig plekje, of niet? Je kunt nog uit het raam kijken ook. Vroeger zat Van Winssum aan de overkant, weet je nog? Dat was die modezaak die zo lang van die blote aankleedpoppen in de etalage liet staan. Kun je je dat nog herinneren? Je kon er eigenlijk niet met goed fatsoen langs lopen, vond ik. Nu moet je wel naar de stad voor een beetje japon, maar ja... Tegenwoordig zit er zo’n videoverhuurwinkel in, zie je wel? Dat is ook niet alles natuurlijk, maar ze hebben tenminste niet van die grote blote dingen in de etalage staan die iedereen kan zien.’

‘Kijkt u eens. Twee krabsalades en twee mineraalwater. Smakelijk eten.’

‘Dank u wel, het ziet er weer prachtig uit! Zeg nou zelf, Willem, ziet dat er niet heerlijk uit? Eet maar lekker op hoor, je hebt het wel verdiend na al die drukte. En wat we daarna nemen zien we vanzelf als we straks de menukaart krijgen...’

‘Mevrouw...’

‘De salade is overheerlijk, hoor!’

‘Dank u wel, mevrouw. Het spijt me alleen dat ik het zeggen moet, want ik heb er persoonlijk niet zo veel moeite mee. Maar de chef heeft me opgedragen om u toch te verzoeken hier niet meer met u beiden te komen dineren. Als u alleen komt is dat geen enkel probleem, hoor! Maar de gasten nemen er aanstoot aan dat uw hond bij u aan tafel zit, begrijpt u...?’

Uit de bundel ‘Mysterie van de lach’
(Uitgeverij Kontrast, 2007, ISBN: 978-90-78215-17-2)